

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 418/08-45

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. decembra 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka o sťažnosti M. F., K.; M. F., K.; A. Ž., K.; A. B., K.; A. B., K.; M. B., K.; M. K., K.; E. T., K.; V. V., K.; A. D., K.; M. F., K.; A. R., K.; M. F., K.; M. F., K.; J. F., K.; S. F., K.; M. H., K.; Ľ. F., K.; A. K., K.; Ing. M. F., K.; M. F., K.; A. D., K.; M. L., K.; M. L., K., a Š. L., K., zastúpených advokátkou JUDr. Ľ. V., K., ktorou namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 289/94 (v súčasnosti vedenom pod pôvodnou sp. zn. 15 C 258/94) takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. F., rod. F., M. F., rod. F., A. Ž., A. B., A. B., M. B., M. K., E. T., V. V., A. D., M. F., A. R., M. F., M. F., rod. Š., J. F., S. F., M. H., Ľ. F., A. K., Ing. M. F., M. F., rod. T., A. D., M. L., M. L. a Š. L. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I

v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 289/94 (v súčasnosti vedenom pod pôvodnou sp. zn. 15 C 258/94) p o r u š e n é b o l o .

2. M. F., rod. F., M. F., rod. F., A. Ž., A. B., A. B., M. B., M. K., E. T., V. V., A. D., M. F., A. R., M. F., M. F., rod. Š., J. F., S. F., M. H., Ľ. F., A. K., Ing. M. F., M. F., rod. T., A. D., M. L., M. L. a Š. L. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie každému v sume 3 320 € (slovom tritisícristodvadsať eur), ktoré j e Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. M. F., rod. F., M. F., rod. F., A. Ž., A. B., A. B., M. B., M. K., E. T., V. V., A. D. M. F., A. R., M. F., M. F., rod. Š., J. F., S. F., M. H., Ľ. F., A. K., Ing. M. F., M. F., rod. T., A. D., M. L., M. L. a Š. L. p r i z n á v a úhradu trov konania v sume 2 266,31 € (slovom dvetisícdivestošesťdesiatšesť eur a tridsaťjeden centov), ktoré j e Okresný súd Košice I p o v i n n ý zaplatiť na účet advokátky JUDr. Ľ. V., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Sťažnosti vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. februára 2008 doručená sťažnosť M. F., rod. F., M. F., rod. F., A. Ž., A. B., A. B., M. B., M. K., E. T., V. V., A. D., M. F., A. R., M. F., M. F., rod. Š., J. F., S. F., M. H., Ľ. F., A. K., Ing. M. F., M. F., rod. T., A. D., M. L., M. L. a Š. L. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. Ľ. V., v ktorej namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (pôvodne Obvodný súd Košice I) (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 289/94 (v súčasnosti vedenom pod pôvodnou sp. zn. 15 C 258/94).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia v 1. až 3. rade a v 22. až 25. rade a právni predchodcovia sťažovateľov vo 4. až 21. rade podali prostredníctvom právneho zástupcu okresnému súdu 12. mája 1994 žalobu proti T. o odstránenie stavby. Konanie bolo okresným súdom vedené pod sp. zn. 15 C 258/94. Žalobcovia podaním z 12. októbra 2000 a 14. októbra 2003 označili nových účastníkov konania ako právnych nástupcov po pôvodných žalobcoch, uznesením z 19. októbra 2000 okresný súd pripustil do konania ako odporcu v 2. rade Mesto Košice, pojednávania vo veci sa uskutočnili 30. októbra 2003 a 1. apríla 2004. Následne sa žalobcovia 5. apríla 2004 a 20. apríla 2004 vyjadrili k žalobe. Dňa 27. apríla 2004 oznámili súdu otázky, ktoré navrhujú položiť znalcom, a zároveň podali návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým by súd zakázal žalovaným disponovať s nehnuteľnosťou. Okresný súd vydal 17. júna 2004 uznesenie o pripustení ďalších účastníkov do konania a 22. júla 2004 predbežné opatrenie, proti ktorému podali žalovaní odvolanie. Okresný súd uznesením z 22. júla 2005 rozhodol o spojení vecí sp. zn. 15 C 258/1994 a sp. zn. 15 C 289/94 pre účely znaleckého dokazovania. Po podaní vyjadrení žalobcov boli vo veci 3. apríla 2007, 1. februára 2008 a 14. februára 2008 vykonané pojednávania a bol nariadený termín pojednávania na 29. február 2008.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti žiadali, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu, prikázal okresnému súdu vo veci konať a priznal im finančné zadosťučinenie každému v sume 100 000 Sk a náhradu trov konania.

3. Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 418/08-14 z 10. decembra 2008 ju prijal na ďalšie konanie. Na výzvu ústavného súdu právna zástupkyňa sťažovateľov 11. februára 2009 oznámila, že súhlasí s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Predseda okresného súdu v liste sp. zn. Spr 2364/05 z 9. júna 2009 (doručený po urgencii 16. júna 2009) ústavnému súdu oznámil, že zotrváva na svojich vyjadreniach, ktoré už podal ústavnému súdu v s vecou súvisiacich sťažnostiach. Ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil

v uvedenej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

4. Ústavný súd zo súdneho spisu zistil takýto priebeh konania:

Konanie vedené okresným súdom začalo 12. mája 1994 podaním žaloby deviatich žalobcov proti T. (ďalej len „žalovaný v 1. rade“) o odstránenie neoprávnenej stavby postavenej na pozemku, ktorý patril právnym predchodcom žalobcov a bol neoprávnene vyvlastnený. Okresný súd vyzval 12. júla 1994 navrhovateľov na zaplatenie súdneho poplatku a žalovaného na vyjadrenie k žalobe. Pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 11. októbra 2000, na ktorom žalobcovia upresnili petit žaloby tak, že okresný súd zriadi časovo neobmedzené vecné bremeno v prospech žalovaných za peňažnú náhradu. Okresný súd uznesením č. k. 15 C 258/94-27 z 11. októbra 2000 pripustil, aby do konania na strane žalovaného pristúpil ďalší účastník, a to Mesto K. ako žalovaný v 2. rade (ďalej len „žalovaný v 2. rade“). Pojednávanie bolo odročené na neurčito z dôvodu predloženia listín na upresnenie okruhu aktívne legitimovaných účastníkov konania, čo právny zástupca navrhovateľov uskutočnil 12. októbra 2000. Dňa 30. júla 2002 dala konajúca sudkyňa pokyny na vykonanie úkonov vo veci – výzva právnemu zástupcovi žalobcov na rozšírenie okruhu žalobcov po zomrelej žalobkyni, ktorú po zmene zákonného sudcu súd opätovne expedoval 28. júla 2003. Okresný súd zisťoval ďalšie skutočnosti vo veci zo súvisiacich konaní a po ustálení okruhu účastníkov konania nariadil pojednávanie na 30. október 2003. Na pojednávaní boli vypočutí účastníci konania na strane žalobcov, pojednávanie bolo odročené na neurčito pre účely vypočutia ďalších účastníkov a predloženia listín. Právny zástupca žalobcov podal 25. novembra 2003 na okresnom súde podanie vo veci samej. Súd overoval bydliská účastníkov, ktorí nastúpili do konania na strane žalobcov. Žalovaný v 2. rade podal stanovisko k žalobe 31. marca 2004. Na pojednávaní uskutočnenom 1. apríla 2004 okresný súd pokračoval vo výsluchu účastníkov konania, uznesením pripustil zmenu návrhu prednesenú žalobcom ako doplňujúcu a alternatívnu možnosť petitu – odstrániť stavbu na vlastné náklady, alternatívne zriadiť vecné bremeno za náhradu stanovenú znaleckým posudkom. Pojednávanie bolo odročené na neurčito z dôvodu predloženia listinných dokladov a ujasnenia vypočutia žalobcu bývajúceho v Prahe. Právny zástupca žalobcov podal 5. apríla 2004 okresnému súdu podanie vo veci samej a 20. apríla 2004

predložil požadované listiny. Okresnému súdu boli 13. apríla 2004 doručené listiny za odporcu. Žalobcovia podali 27. apríla 2004 okresnému súdu návrh na vydanie predbežného opatrenia na zákaz dispozície s nehnuteľnosťami do právoplatného skončenia sporu, ako aj návrh na pristúpenie ďalšieho účastníka na strane odporcov a sformulovanie otázok pre znalecké dokazovanie. Okresný súd vyzval 12. mája 2004 žalobcov na predloženie rovnopisov podaní, 18. mája 2004 na zaplatenie súdneho poplatku (zaplatený 10. júna 2006) a uznesením č. k. 15 C 258/1994-138 na vyjadrenie, či súhlasia s prerokovaním veci bez nariadenia pojednávania. Zároveň uznesením č. k. 15 C 258/1994-139 uložil odporcom povinnosť písomne sa vyjadriť k návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Žalovaný v 1. rade doručil okresnému súdu svoje vyjadrenie k návrhu na vydanie predbežného opatrenia 14. júna 2004. Uznesením č. k. 15 C 258/1994-145 zo 14. mája 2004 (expedované 16. júla 2004) okresný súd zakázal dispozíciu s nehnuteľnosťou. Okresný súd uznesením č. k. 15 C 258/94-142 zo 17. júna 2004 pripustil, aby do konania na strane žalovaných pristúpil ďalší účastník ako žalovaný v 3. rade – T., s. r. o. (ďalej len „žalovaný v 3. rade“). Proti vydanému predbežnému opatreniu sa 13. augusta 2004 odvolal žalovaný v 1. a 3. rade. Právny zástupca žalobcov predložil 16. augusta 2004 súdom požadované listiny. Okresný súd mu 17. augusta 2004 doručil na vyjadrenie podané odvolania žalovaných v 1. a 3. rade. Dňa 2. a 3. septembra 2004 zaplatili žalovaní v 1. a 3. rade súdny poplatok za podané odvolanie. Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) bol 30. septembra 2004 predložený spis na rozhodnutie o odvolaní. Krajský súd vo veci rozhodol uznesením č. k. 18 Co 289/04-169 z 21. októbra 2004, ktorým zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia vo vzťahu k žalovanému v 3. rade zamietol a odvolanie žalovaného v 1. rade odmietol. Rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 22. decembra 2004. Uznesením č. k. 15 C 289/1994-150 došlo k spojeniu veci pre účely znaleckého dokazovania s ďalšími deviatimi súvisiacimi konaniami a uznesením č. k. 15 C 289/1994-163 z 22. júla 2005 s ďalšou súvisiacou vecou. Uznesením č. k. 15 C 289/1994-261 z 25. mája 2006 bolo nariadené znalecké dokazovanie na ocenenie nehnuteľností, znalecký posudok vo veci bol podaný 9. októbra 2006. Následne bolo po vykonanom znaleckom dokazovaní nariadené pojednávanie vo veci na 3. apríl 2007. Právny zástupca žalobcov doručil okresnému súdu 20. marca 2007 podanie vo veci samej, v ktorom upresnil okruh účastníkov konania. Pojednávanie uskutočnené 3. apríla 2007 bolo odročené

na neurčito z dôvodu stanovenia ďalšieho procesného postupu. Na ďalšom pojednávaní vo veci bolo 16. mája 2008 vykonané dokazovanie a bolo odročené na 11. august 2008. Na tomto pojednávaní okresný súd vyhlásil rozsudok vo veci. Proti rozsudku podali odvolanie žalobcovia a žalovaný v 2. rade. Okresný súd zaslal odvolanie na vyjadrenie protistranám a vyzval ich na zaplatenie súdneho poplatku. Dňa 15. januára 2009 bol spis predložený na rozhodnutie o odvolaní krajskému súdu, ktorý ho 12. októbra 2009 doručil ústavnému súdu (v čase predloženia spisu nebolo o odvolaní rozhodnuté).

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

6. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľov.

6.1 Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, predmetom konania vedeného okresným súdom je rozhodovanie o nároku sťažovateľov na odstránenie neoprávnenej stavby, resp. alternatívne o zriadení vecného bremena proti žalovaným. Vzhľadom na nutnosť nariadenia znaleckého dokazovania, ako aj so zreteľom na vstup ďalších účastníkov do konania v súvislosti s právnym nástupníctvom po zomrelých

žalobcoch možno napadnuté konanie považovať po vecnej stránke za zložitejšie. Samotnú skutkovú zložitost' však nemožno dávať do súvislosti s dlhotrvajúcou nečinnosťou okresného súdu. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a ktorá nie je právne zložitá, ako to už skonštatoval ústavný súd v náleze č. k. II. ÚS 200/05 19 z 15. marca 2006: „... pretože výklad a používanie platnej právnej úpravy sú stabilizované v judikatúre vyšších súdov.“

6.2 Ďalším kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, bolo správanie s'ťažovateľov ako účastníkov súdneho konania. Siedmi s'ťažovatelia (M. F., rod. F., M. F., rod. F., A. Ž., A. D., M. L., M. L. a Š. L.) sú pôvodnými žalobcami v posudzovanom konaní, ostatní s'ťažovatelia vstúpili do konania v dôsledku procesnoprávneho nástupníctva na základe univerzálnej sukcesie. Ústavný súd v súvislosti so zmenou účastníkov konania na základe univerzálnej sukcesie vychádza zo svojej judikatúry (napr. I. ÚS 197/05), podľa ktorej s'ťažovatelia môžu uplatňovať právo na konanie bez zbytočných priet'ahov aj pre štádium konania, ktoré tejto zmene predchádzalo. Ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by s'ťažovatelia prispeli k zbytočným priet'ahom v konaní.

6.3 Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku jeho postupu došlo k porušeniu uvedeného základného práva, ústavný súd zistil, že to tak je, a to napriek skutočnosti, že plynulému postupu nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04). Ústavný súd zároveň pri posudzovaní prihliadal aj na § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Z prehľadu úkonov uvedených v I. časti tohto nálezu vyplýva, že dĺžka konania okresného súdu je v značnej miere poznačená zbytočnými priet'ahmi. Konanie okresného súdu ako celok je poznačené obdobiami nečinnosti, a to od 12. júla 1994 do 27. júla 2000, v období od 11. októbra 2000 do 30. júla 2002, od 26. septembra 2002 do 28. júla 2003 a od

3. apríla 2007 do 16. mája 2008. O neefektívnom postupe okresného súdu svedčí aj skutočnosť, že vo veci nariadil znalecké dokazovanie až po 10 rokoch od jeho začatia (11. novembra 2004).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 289/94 (v súčasnosti vedenom pod pôvodnou sp. zn. 15 C 258/94) došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

7. Ústavný súd aj napriek zisteniu, že došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom, mu neprikázal, aby vo veci sp. zn. 15 C 258/94 konal bez zbytočných priet'ahov, vzhľadom na to, že okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 15 C 258/1994 z 11. augusta 2008 a vo veci po podaných odvolaniach koná v súčasnosti krajský súd.

III.

8. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný vyplatiť ho s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý

vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Keďže ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zaoberal sa aj ich žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadost'účinenia. Sťažovatelia žiadali, aby každému z nich bolo priznané primerané finančné zadost'účinenie v sume 100 000 Sk (3 319,39 €), poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu.

Pri určení primeraného finančného zadost'účinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'účinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým obdobie, v ktorom došlo k zbytočným prierahom, zložitost' veci, správanie sťažovateľov ako účastníkov konania a povahu prerokúvanej veci, ktorá je predmetom posudzovaného konania, dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadost'účinenia v sume 3 320 € pre každého zo sťažovateľov primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

9. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. Ľ. V. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2007, ktorá bola 19 056 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 13 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Za dva úkony právnej pomoci urobené v roku 2008 patrí odmena po 105,4238 € s uplatnením 20 % zníženia, pretože išlo o úkony urobené spoločne pre viac

osôb, a k tomu dvakrát režijný paušál po 6,3068 €. Náhrada trov konania za jedného účastníka tak predstavuje sumu 181,305 €, t. j. spolu za 25 sťažovateľov sumu 4 532,62 €.

Ústavný súd však vzhľadom na okolnosti danej veci a v súlade so zásadou primeranosti priznal sťažovateľom náhradu trov právneho zastúpenia iba v sume rovnajúcej sa polovici vzniknutého nároku, t. j. v sume 2 266,31 €.

Náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2009